

Hart van Vuur

Hart van Vuur

Miranda Peters

GAIA Trilogie Deel 2

Schrijver: Miranda Peters
Coverontwerp: Rob Woelders
ISBN: 9789463185097
© Miranda Peters

*“One look and I can’t catch my breath
Two souls into one flesh
When you’re not next to me
I’m incomplete*

*‘Cause I’m on fire like a thousand suns
I couldn’t put it out even if I wanted to
These flames tonight
Look into my eyes and say you want me, too
Like I want you”*

Ross Copperman - Hunger

Proloog

Brand. Van mijn teennagels tot aan het puntje van mijn neus stond ik in brand. Mijn bloed bereikte een kookpunt en veranderde voor mijn gevoel in een soort wildwaterbaan, die de ene na de andere pijnscheut door mijn lichaam joeg. Ik probeerde wanhopig mijn hete adem uit te blazen, omdat het anders misschien mijn slokdarm zou verschroeien. Ik schreeuwde en gilde, sloeg met mijn armen om me heen en stampte als een bezetene op de grond.

Maar niemand merkte het.

Het kon niemand iets schelen.

Naast me hoorde ik de anderen schreeuwen en ik wist dat zij ook in brand stonden.

Ik vervloekte mezelf, want ik had hier zelf voor gekozen. Ik wilde voor één keer niet in een waterput eindigen. Of gedwongen worden van een hoge klif te springen. Of mijn diepste geheimen van mond tot mond te horen gaan toen ze mijn dagboek hadden gejat.

Het enige wat ik wilde, was dat het pesten zou stoppen.

Een vriendelijke man had me de kans gegeven dat voor elkaar te krijgen. Hij had me gouden bergen beloofd en gretig had ik toegestemd.

Maar daar had ik nu ontzettend veel spijt van.

Ik wilde huilen, maar ik kon alleen maar gillen. Ik wilde naar huis, naar mijn ouders en mijn broer, die zonder mij aan het avondeten zaten. Ik wilde in mijn eigen bed liggen, met mijn benen opgetrokken tot een klein balletje, en met de deken strak om me heen gerold.

Maar dat kon niet.

Niet meer.

‘Vanaf vandaag wordt alles anders,’ had de man gezegd. En dat klopte. Maar niet op de manier die ik had verwacht.

De brand was ondraaglijk.

En toch moest ik doorzetten, had de man gezegd. De brand zou vanzelf uitgaan en dan zou ik me beter voelen. Beter dan iemand zich ooit had gevoeld.

Ik had niet geweten dat hij me in deze kooi zou stoppen. Ik had niet geweten dat er meer mensen waren die dezelfde keuze als ik gemaakt hadden.

We moesten allemaal volhouden.

Tot het bittere eind.

Mijn vingers en tenen verkrampten, mijn rug trok hol en ik schreeuwde harder dan ik ooit had gedaan.

En toen... voelde ik niets meer.

Geen pijn. Geen angst. Geen spijt. Geen verlangen naar thuis.

Ik was alleen nog maar ontzettend boos.

1

Ik stond in Twans kamer met mijn armen losjes om Yvet heen geslagen. Ze trilde als een rietje en haar benen waren ijskoud, waarschijnlijk omdat het enige wat ze droeg een veel te groot donkerblauw overhemd van Twan was. Mirella en ik hadden zojuist alles verteld en Yvet had ons de hele tijd ongelovig met grote ogen aangestaard. Ze had haar nagels in Twans arm gedrukt – hij had geen kik gegeven, wat ik superstoer vond, want Yvet had belachelijk lange nagels – en was me na afloop om mijn hals gevlogen.

Het voelde vreemd om haar te troosten, terwijl het mijn wereld was die in één avond op zijn kop was gezet. Tot vanavond had ik nog zitten zwelgen in zelfmedelijden, ervan overtuigd dat Siem me verlaten had voor een ander meisje. Iris had me een zombie genoemd en zo had ik me inderdaad gevoeld. Ik had me gevoeld alsof ik nooit meer een normaal leven zou kunnen leiden. Nooit meer verliefd zou kunnen worden. Maar nu ik de waarheid wist, was er een vuur in mijn hart aangewakkerd dat zich niet zomaar liet doven. Niet zolang Siem in gevaar was.

Onderweg had ik lopen vloeken en tieren en bij een pompstation de man achter de balie de huid vol gescholden toen hij me per ongeluk te weinig wisselgeld gaf. Door ingrijpen van Mirella was de boel gelukkig niet uit de hand gelopen en zat ik even later driftig op een paar m&m's te kauwen. De bekleding op de passagiersstoel van Mirella's gloednieuwe auto was gescheurd op de plek waar ik mijn nagels erin had gezet, maar vannacht kon ik me daar niet druk om maken, ook al was er een verbeterd trek om Mirella's mond verschenen toen ze het opmerkte. Maar ze zei er niets van. Ik had belangrijker zaken aan mijn hoofd en dat wist zij ook.

Tijdens de rit van Torendijk naar Groningen had ik haar informatie op me in laten werken en keer op keer in mijn hoofd herhaald dat ik het resultaat was van één of ander illegaal DNA-experiment. Het was nog steeds moeilijk te geloven, maar als ik eerlijk was, had ik diep vanbinnen altijd al geweten dat het zoiets moest zijn.

Mijn leven lang had ik er alles voor over gehad om te weten wat ik nu wist, maar op dit moment had ik er alles voor over om weer onwetend te zijn als ik daarmee Siem zou kunnen redden. Al was ik verwekt met behulp van slangenbloed, slag tanden en vleermuiskeutels, dan nog kon het me geen bal meer schelen wat de oorzaak was van mijn vervloekte kracht. Ik zou hem weggeven aan de eerste de beste persoon die ik tegenkwam, zelfs als diegene hem niet wilde. Ik zou hem van de hoogste berg en daarna in de diepste oceaan gooien die ik kon vinden.

Tenminste, als dat kon. Maar die kracht was een deel van me en dat zou het altijd blijven.

Het serum was de oorzaak van alles. Zonder dat spul had Siem zichzelf nooit voor mij hoeven opofferen. Had hij het niet uit hoeven maken. Dan was hij nu niet in levensgevaar geweest en hadden we geen plannen hoeven maken om hem te redden. *Omdat we dan niet eens zouden hebben bestaan.*

Yvet maakte zich los uit mijn greep en keek me met betraande ogen aan. ‘O Hes, ik was zo bang. Die mannen... ze waren met z’n vijven en groot en gewapend en...’ Ze keek even naar Twan, die er met zijn armen over elkaar bij stond en bijna onzichtbaar knikte. ‘En ze gooiden Siem als een lappenpop in een busje alsof hij niks woog.’ Haar vingers trilden nog steeds. ‘Ik was bang voor jouw reactie en durfde je niet te bellen. En toen stond je hier opeens met Catwoman voor de deur.’ Ze keek met een spottend glimlachje naar Mirella, die niet teruglachte. ‘Waarom heb je het niet eerder verteld van Matthew? Waarom heb je ons nooit gewaarschuwd? Je had ons op zijn minst...’

‘Yvet,’ zei Twan, terwijl hij een hand op haar schouder legde. ‘We zijn allemaal geschrokken.’

‘Ja, maar als ze het verteld had...’

‘Wat dan?’ Mirella klemde met haar ene hand haar zwaard krampachtig vast en haalde met felle ogen haar andere hand door haar zwarte bob. ‘Siem en Hester waren nog maar net bij elkaar. Ik heb ze gewaarschuwd om niet teveel op te vallen. Had ik hun geluk verder moeten verstoren? Had ik ze constant over hun schouder moeten laten kijken? Om in iedere schaduw een bedreiging te zien en volslagen paranoia moeten laten worden? Had ik dat moeten doen? Ik zal je eens wat zeggen Yvet. Je hebt hartstikke gelijk. Ik had het ze moeten vertellen, ook al wist ik toen nog niks over het serum. Maar hoe had ik kunnen weten dat Siem het om die reden uit zou maken? Jij weet net zo goed als ik dat er elke dag relaties sneuvelen. En wat Matthew betreft... heb je er misschien ooit bij stil gestaan dat het te pijnlijk was om over hem te praten?’

Yvet stond haar met open mond aan te kijken. ‘Ik wist niet... Ik wilde niet...’

Mirella zuchtte, verslaptte haar greep om haar zwaard en ging op Twans bed zitten. ‘Ik wist bijna niets. Het enige waar ik zeker van was, was dat hij geen zelfmoord kon hebben gepleegd en dat het te maken moest hebben met wie hij was, omdat er in zijn brief stond dat hij “het allemaal niet meer aan kon”. Ik wist toen nog niets over ondervragingen en doktoren die experimentele serums in zwangere vrouwen spuiten. Ik heb een jaar lang gedacht dat hij vermoord was uit jaloezie.’ Ze richtte haar donkere ogen op mij. ‘Daarom heb ik dat berichtje gestuurd, Hester. Ik wilde niet dat mensen jaloers op jullie zouden worden. Als ik had geweten waartegen ik jullie echt had proberen te beschermen...’

‘Mirella, hou op.’ Opeens had ik er genoeg van. Iedere minuut dat we elkaar stonden te beschuldigen was er één te veel. ‘Hier schieten we niks mee op. Je wist het niet. Niemand wist het. Klaar. Siem is ontvoerd en ik wil hem graag levend terugzien. Heeft iemand een idee hoe we dat gaan aanpakken?’

Yvet haalde haar schouders op, maar Twan wees naar zijn computer en stak toen zijn handen in zijn zakken. ‘Ik heb geprobeerd een satelliet te

hacken, maar dat kost tijd en toen ik eenmaal binnen was, was het busje nergens meer te bekennen. In de tussentijd heb ik de verkeers- en politiecamera's gecheckt. Ze reden naar het westen, maar nog voordat ze de stad uit waren, ben ik ze uit het oog verloren.'

Dus ze waren naar het westen gegaan. En van daaruit kon je zo ongeveer overal komen. Wat dus betekende dat ik meer kans had om een pot goud aan het einde van de regenboog te vinden, dan de plek waar Siem werd vastgehouden.

Ik knikte, ging op een klapstoel zitten en keek zwijgend naar mijn voeten.

'Hebben ze niets in Siems kamer achtergelaten?' vroeg Mirella.

'Voor zover ik weet niet,' antwoordde Twan.

'Dat is een beetje lastig vast te stellen,' voegde Yvet eraan toe.

Ik keek met een ruk op. 'Hoezo?'

Yvet keek me met bedroefde ogen aan. 'Je hebt zijn kamer dus nog niet gezien.'

'Nee.' Ik was het van plan geweest. Ik had zijn geur willen inademen en me willen omringen met zijn spullen. Maar toen ik zag hoe zijn deur eruit zag – de klink was weg en er zat een gat in ter grootte van een skippybal – durfde ik niet meer. Ik wilde niet zien wat de mannen in zwarte pakken hadden aangericht. En dus was ik in één streep doorgelopen naar de derde verdieping.

'Waarom is hij eigenlijk niet gevlucht? Hij wist toch dat ze het op hem voorzien hadden?' Twan sloeg een arm om Yvet heen. 'Hij heeft weken de tijd gehad om zichzelf in veiligheid te brengen.'

'Hij was vast bang dat ze achter zijn familie en vrienden aan zouden gaan,' zei ik.

'Het ging hem vooral om jou,' zei Mirella, terwijl ze afwezig uit het raam staarde en met haar wijsvinger denkbeeldige rondjes tekende op de vensterbank.

Verdorie Siem, waarom moest je nou zo nodig voor held spelen? Hij vond dat mijn veiligheid voor alles ging, ook als dat betekende dat we

elkaar nooit meer konden zien. Volslagen belachelijk, want hoe vaak had ik hem wel niet verteld dat we elkáár moesten beschermen en dat hij niet in zijn eentje de reddende engel uit behoefde te hangen? Hij had gewoon zitten wachten tot ze hem kwamen halen. Ik vroeg me af of ze hem gingen martelen en hoeveel pijn hij kon hebben. Zou hij breken en alles prijsgeven? Of zou hij heldhaftig standhouden en niets vertellen?

‘En hij weet nog niet eens dat ik het weet,’ zei ik zachtjes. ‘Als hij denkt dat alles verloren is, gaat hij misschien niet eens vechten. En ik wil juist dat hij dat wel doet. Ik wil dat hij vecht voor zijn leven.’

‘Siem is een taaie,’ zei Twan. ‘Hij geeft echt niet zomaar op.’ Maar ik zag dat Yvet een veelbetekenende blik op hem wierp toen hij dat zei en waardoor ik het gevoel kreeg dat Siem een maand geleden het bijltje er al bij neergegooid had. Dat het hem niets meer kon schelen wat er met hem zou gebeuren, als de mensen van wie hij hield maar veilig waren.

De idioot. Hij had me op ieder moment kunnen bellen om het goed te maken, maar dat had hij niet gedaan. Ik kon me niet voorstellen hoeveel zelfbeheersing dat gekost had. Hoe vaak zou hij op het punt gestaan hebben om me alles te vertellen? Ik wist het niet en als we niet alles op alles zouden zetten om hem te vinden, zou ik het nooit te weten komen ook.

Mirella stond op en begon wat heen en weer te lopen. ‘Laten we eerst maar eens gaan slapen en afwachten wat professor Nicolaou ons morgen te melden heeft. Hij kent misschien mensen die ons verder kunnen helpen. Het kan in ieder geval geen kwaad om het hele verhaal te kennen.’

Mijn keel werd droog en mijn vingers begonnen te trillen. ‘Slapen? Terwijl Siem ik weet niet waar zit? Je maakt een geintje. Toch?’

‘Ik meen het,’ zei Mirella met zachte stem. ‘Zonder slaap functioneren we niet goed. Bovendien proberen ze vast eerst informatie uit hem los te krijgen. Professor Nicolaou zei dat ze waarschijnlijk aan één persoon niet genoeg hebben. Dat is in ons voordeel, want het geeft ons wat extra tijd.’

‘In ons voordeel?’ barstte ik uit. ‘Ze gaan hem martelen en misschien wel uithongeren en weet ik veel welke experimenten met hem doen en dat

is allemaal in ons voordeel? Misschien zit hij nu wel te schreeuwen en te wensen dat ze er een eind aan gaan maken.’ Ik stond op en gaf een harde schop tegen de klapstoel, waardoor de zitting van het frame losraakte en hard tegen een keukenkastje aanknalde. ‘Ik kan toch verdomme nu niet gaan liggen slapen? Ik wil hem zoeken, geen schaapjes tellen!’ Ik zag dat Yvets onderlip begon te trillen en dat Twan zijn armen stevig en beschermend om haar heen had geslagen. Shit, ik wilde Yvet niet bang maken. Ik zuchtte, liep met grote stappen in de richting van de deur en gooide het restant van de klapstoel aan de kant.

Mirella stond nog steeds op dezelfde plek als net en trok haar wenkbrauwen op. ‘Natuurlijk is het niet oké dat ze hem ondervragen. Maar wat kunnen we anders doen? Morgen ben je blij dat je wat hebt geslapen. Geloof me.’

Diep van binnen wist ik dat ook wel. Alleen... al die tijd zou Siem ergens opgesloten zitten. Ik balde mijn vuisten en siste: ‘We gaan die klootzakken vinden, al is dat het laatste wat ik doe.’ Toen stapte ik de kamer uit en knalde de deur achter me dicht. Er vielen een paar schroefjes op de grond, waardoor het scharnier aan één kant loskwam, maar het kon me niet schelen.

‘Nee Yvet, laat haar maar,’ hoorde ik Mirella zeggen. Yvet mompelde nog wat, maar blijkbaar volgde ze Mirella’s advies op, want ze kwam me niet achterna, waar ik eigenlijk wel blij om was, want op dit moment wilde ik graag even alleen zijn. Bovendien wilde ik niet nog meer spullen kapotmaken.

Vastberaden stampvoette ik de trap af naar beneden. Ik dacht even een vlaag eucalyptus te ruiken, maar toen ik nog een keer snoof, was het weg. De deur van Kaspers kamer was dicht, dus hij was óf niet thuis óf hij lag diep te slapen. Ik vermoedde het eerste, want als iemand een gat van deze omvang in een deur zou trappen, zou hij daar heus wel wakker van zijn geworden. Ik snoof en moest de neiging onderdrukken om Kaspers deur ook open te breken. Wat moest het geweldig zijn om de hele nacht

onbezorgd te kunnen stappen. Het enige wat Kasper kon gebeuren, was een blauwtje lopen.

Ik had hem een berichtje willen sturen, maar Twan had me tegengehouden. ‘Het is midden in de nacht en hij kan verder toch niets doen. Waarom zouden we hem dan nu al ongerust maken?’ had hij gezegd en Mirella was het meteen met hem eens geweest. Aan de ene kant begreep ik het wel, maar ik zou in zijn plaats echt wel willen weten dat mijn beste vriend ontvoerd was, waar ik me op dat moment ook bevond.

Bij Siems kamerdeur bleef ik even staan en ademde diep in en uit. Het liefst wilde ik zo hard mogelijk wegrennen van dit alles en in bed kruipen, hopen dat het allemaal een nare droom was. Dat er geen levens op het spel stonden. Ik zou het Siem zelfs gunnen om verkering te hebben met dat meisje in de groene jurk als dat betekende dat hij veilig zou zijn. Maar hoe hard ik ook in mijn arm kneep, ik werd niet wakker en besepte nogmaals dat deze nachtmerrie echt was. Ik kon het niet voor me uit blijven schuiven. Ik moest weten wat er zich daarbinnen allemaal had afgespeeld.

Zachtjes duwde ik tegen de deur. Door het gat had ik al een deel van de puinhoop kunnen zien die de mannen hadden aangericht, maar toen ik de kamer in stapte zag ik pas hoe erg het werkelijk was. Zijn boekenkast, kledingkast en bureau waren verdwenen. Stukken hout waar de spijkers nog in zaten lagen verspreid en versplinterd over de vloer. Boeken waarvan de kaften gescheurd of verdwenen waren lagen tussen het hout en her en der lagen kapotte bierflesjes, borden en glazen. De mooie whiskyflessen die op de vensterbank hadden gestaan en waar Siem zo zuinig op was, lagen compleet aan diggelen in een hoek van de kamer, bovenop een berg kleren. De poster van Guns ’n Roses aan de muur was in drieën gescheurd en gek genoeg raakte me dat meer dan die andere vernielde dingen. Hij had zo graag willen leren gitaarspelen, de nieuwe Slash worden. En toch had hij nooit iets met die droom gedaan. Waarom eigenlijk niet? Hij kon alles, als hij maar wilde.

Ik begreep nu pas wat Yvet bedoelde toen ze zei dat het lastig zou worden om naar aanwijzingen te zoeken. Hadden die mannen dit gedaan?

Siem had zich vast verzet, een paar mannen te grazen genomen en was pas op het allerlaatste moment bezweken voor de verdovingspijltjes. Ik hoopte dat hij op zijn minst een paar schedels ingeslagen had, voordat ze hem hadden kunnen meenemen.

Ik keek nog eens in het rond, zag wat bekends naast het aanrecht en liep ernaartoe om het op te pakken. Mijn hart miste een slag toen ik zag wat het was.

Het was De Foto. De foto die me zo volledig van mijn stuk had gebracht toen ik hier voor het eerst was. Beelden van Siem en mij samen op zijn kamer verschenen op mijn netvlies, maar ik schudde mijn hoofd wild heen en weer. Daar wilde ik nu niet aan denken. Ik wilde niet denken aan al die keren dat hij met zijn vingers over mijn huid streek. Ik wilde niet denken aan zijn ondeugende lach als hij iets van plan was. En ik wilde zeker niet denken aan zijn warme lippen op de mijne.

Nogmaals schudde ik mijn hoofd. Ik moest mezelf niet kwellen met gedachten aan hoe het was. Vanaf nu moest ik me bezighouden met het heden. Me volledig richten op de zoektocht naar Siem. Pas als hij veilig thuis was, kon ik het mezelf toestaan weer aan die dingen te denken. Niet eerder.

Ik legde de foto met de afbeelding naar beneden op het aanrecht en liep naar het bed, dat rommelig was, maar ongehavend leek. Voorzichtig ging ik op het bed zitten, voelde aan de lattenbodem en constateerde dat er niets mee gebeurd was en dat ik er dus niet doorheen zou zakken. Ik pakte het kussen en drukte het stevig in mijn gezicht. Het rook naar Siem. Naar zijn aftershave. Naar de douchegel die hij gebruikte. Maar het rook ook naar bier en whisky. Het rook bovendien alsof het al maanden niet meer gewassen was en stiekem was ik daar blij om, anders had ik zijn geur nu niet om me heen gehad.

Ik legde het kussen neer, liet mijn hoofd erop vallen en keek omhoog naar het plafond. Ik kon nauwelijks geloven dat ik hier lag. Eerder vandaag had ik me niet kunnen voorstellen dat ik Siems bed ooit nog eens zou zien en nu lag ik er in mijn eentje in. Het voelde kaal en koud zonder

hem, maar toch was ik hier dichterbij hem dan ik een paar uur geleden had kunnen vermoeden.

Opeens voelde ik hoe moe ik eigenlijk was. Mijn ogen begonnen te tranen toen ik ze open probeerde te houden door mijn blik op het plafond te richten, maar ik wilde niet slapen. Siem had me nodig en de klok tikte onverminderd door. Maar aan de andere kant... Mirella had gelijk. Wat kon ik nu, om vijf uur 's ochtends doen? Alle pogingen van Twan om de mannen te traceren waren tot nu toe mislukt en de afspraak met professor Nicolaou stond pas om vier uur vanmiddag gepland. Misschien kon ik toch maar beter even proberen te slapen. Ik zou mijn energie straks hard nodig hebben. Misschien bracht een nieuwe dag nieuwe hoop. Een spottend lachje verscheen op mijn gezicht toen ik daaraan dacht. *Nieuwe hoop... alsof alles opeens anders is zodra het licht wordt.*

Ik trok het dikke dekbed over me heen, rolde op mijn zij en trok mijn knieën op. Mijn neus drukte ik zo diep mogelijk in Siems kussen. Ik hoorde Yvet boven keihard lachen, waardoor ik me afvroeg wat er in vredesnaam zo grappig was. Er viel helemaal niets meer te lachen. Maar voordat ik de kans kreeg om me er echt over op te winden, viel ik al in slaap.

2

Het eerste wat ik zag was de bar. Daarna zag ik de barvrouw met de dansende rode krullen. Verbaasd keek ik om me heen. Natuurlijk wist ik precies waar ik was. Hoe kon dat nou? Ik had al maanden niet meer over deze plek gedroomd. De tafels, de stoelen, de bar... alles zag er nog net zo uit als de vorige keer. Ik zat als versteend op mijn stoel, kijkend naar de deur, die nog dicht was. Zou het echt kunnen dat Siem zo meteen deze kantine binnen kwam stormen? Bij die gedachte sloeg mijn hart op hol en kreeg ik opeens hoop. Teveel hoop. Het leek gewoon te mooi om waar te zijn.

Ik ging staan en streek mijn kleren glad. Verbaasd zag ik dat ik andere kleding aan had dan de laatste keer dat ik hier was. Ik had een simpel wit t-shirt, een blauwe spijkerbroek en gympen aan en eerlijk gezegd zat dat een stuk lekkerder dan die zwarte pumps. Ik liep naar de bar, omdat ik niet wist wat ik anders moest doen.

‘Alweer terug?’ vroeg de barvrouw, terwijl ze haar wenkbrauwen optrok en vrolijk lachte.

Ik knikte. ‘Het is een tijdje geleden, maar ik ben weer terug. En ik heb geen idee waardoor dat kan.’

Ze keek me niet-begrijpend aan. ‘Hoezo? Je was hier gisteren toch nog met die knappe jongen met de blauwe ogen. Siem, heet hij toch?’ Ze grinnikte. ‘Jullie deden erg je best om van elkaar af te blijven.’

Ik gaapte haar met open mond aan. Dat was maanden geleden! Was hier de tijd soms stil blijven staan sinds Siem en ik niet meer over elkaar droomden? Ik keek door het raam naar buiten en daar leek het inderdaad nog net zo groen als altijd. Als de tijd hier had doorgetikt, had het nu

herfst moeten zijn en dat was zo te zien niet het geval. Mijn hersenen probeerden uit alle macht te bevatten wat er aan de hand was, maar dat lukte niet en dus besloot ik het maar naast me neer te leggen. In dromen was niets logisch.

‘Je hebt gelijk. Ik ben weer eens in de war. Ik ben zo verliefd op hem dat ik soms niet eens meer weet welke dag het is.’

Haar gezicht ontspande en haar blik werd zacht. ‘Dat begrijp ik maar al te goed. Ik ben getrouwd geweest met een man waar ik zielsveel van hield.’ Ze keek dromerig voor zich uit, maar er schuilde ook verdriet in haar ogen, waardoor ik nieuwsgierig werd.

‘Wat is er gebeurd?’

Haar handen hadden het opeens heel druk met de theedoek die over haar schouder hing. Toen zuchtte ze. ‘Ik was vierendertig en zwanger van ons tweede kindje. Een jongetje. We hadden al een dochtertje van twee, Sophia. Een heel lief en mooi meisje met zwarte krulletjes en helderblauwe ogen.’ Ze haalde de theedoek van haar schouder en legde hem op de bar. ‘Maar onze zoon heeft het niet gehaald. Hij werd veel te vroeg geboren.’ Zachtjes streek ze met haar hand over de bar. ‘Mijn man stortte zich op zijn werk en ik verloor mezelf in een diepe depressie. Ons huwelijk was daar niet tegen bestand.’

Ik keek haar meelevend aan. Het moest nog niet lang geleden gebeurd zijn, want veel ouder dan vierendertig leek ze niet. Of ik moest me wel heel sterk vergissen. ‘Hoe lang...’

‘Twintig jaar geleden.’

Ik staarde haar door stomheid geslagen aan. Dan zou ze nu vierenvijftig moeten zijn, maar dat kon gewoon niet. Of zou leeftijd in een droom ook stil blijven staan, net als de tijd? Zou deze barvrouw in het echte leven veel meer rimpels en grijs haar hebben dan hier in deze kantine?

‘Dat spijt me.’

‘Ach, het slijt. Maar vergeten doe ik het nooit. Zolang ik me Alex blijf herinneren, leeft hij voort in mijn hart.’ Ze begon ijverig de bar te poetsen. ‘Maar goed, wees er maar niet te verdrietig om, het is al zo lang geleden.’

Ze keek me recht aan en fronste haar wenkbrauwen. 'Komen die tranen door wat ik net verteld heb of is er een andere reden?'

Ik veegde met mijn hand over mijn ogen en realiseerde me dat ik inderdaad aan het huilen was. Niet om Alex die het niet gered had, maar om alles. Ik huilde omdat ik bang was dat Siem iets zou overkomen, omdat ik machteloos was en geen idee had waar ik moest beginnen met zoeken. Ik huilde omdat ik niet wist waarom ik hier terug was en de hoop dat hij die deur opendeed vervloog met de minuut. De barvrouw volgde mijn blik naar de deur en leek het te begrijpen – voor zover dat kon.

'Je wacht op hem, is het niet?'

'Ja,' antwoordde ik met dikke stem. 'Maar ik weet niet zeker of hij komt.'

'Vast wel. Ik kon hier achter de bar voelen hoe intens jullie liefde is.'

Ik glimlachte door mijn tranen heen. 'Daar twijfel ik ook niet aan. Ik weet dat de liefde wederzijds is, dat hij van me houdt.'

Ze fronste weer. 'Waarom huil je dan?'

'Hij is ontvoerd en ik weet niet of ik hem ooit nog terug ga zien. Maar dat moet. Hij moet weten dat ik het weet. Dat ik nog steeds van hem hou.'

Ze keek me vol medeleven aan. 'Ik wou dat ik iets voor je kon doen.' Ik veegde mijn tranen af aan mijn t-shirt en slikte de brok in mijn keel weg. Ze glimlachte. 'Het komt wel goed. Jullie gaan het redden samen. Dat voel ik aan alles. Let op mijn woorden. Ik heb altijd gelijk.'

Ik glimlachte terug, maar bleef zwijgend naar mijn vingers kijken. Toen voelde ik plotseling een windvlaag langs mijn arm. En nog voordat ik me kon realiseren waardoor dat kwam, had ik mijn hoofd al naar rechts gedraaid.

Daar stond hij. Mijn Siem. In een zwarte spijkerbroek en een zwart, strak t-shirt met korte mouwen en sneakers. De afstand tussen ons was een meter of tien, maar ik voelde zijn aanwezigheid zo sterk, dat het leek alsof hij pal naast me stond. Hij keek net zo verbaasd als ik moest hebben gekeken toen ik besepte dat ik hier weer terug was. Zijn ogen waren groot en zijn mond hing een stukje open. Er glinsterden tranen in zijn

ooghoeken. Zijn haar viel op een bekende manier nonchalant over zijn voorhoofd en hij ademde zwaar, alsof hij zojuist een stuk of twintig homeruns had gelopen.

Seconden lang keken we elkaar aan zonder een woord te zeggen, maar de blik in zijn ogen was voldoende om me ervan te overtuigen dat hij nog steeds van me hield. Het was weken geleden dat ik voor het laatst in die prachtige blauwe ogen had gekeken, toen hij dat andere meisje had gezoend, en wat nu opeens ontzettend onbelangrijk leek.

Ik stond aarzelend op van mijn barkruk, terwijl ik mijn blik geen moment van hem losmaakte. Toen rende ik zo snel ik kon naar hem toe en wierp mezelf in zijn armen. Hij sloeg ze om me heen, legde zijn kin op mijn hoofd en wiegde me zachtjes heen en weer. Ik liet mijn hoofd tegen zijn schouder rusten en hoewel ik nauwelijks kon geloven dat dit gebeurde, voelde ik me op dat moment voor eventjes weer helemaal heel. Ik inhaleerde zijn geur en woelde door zijn haar, zoals ik al die weken had willen doen. Hij drukte me stevig tegen zich aan, plantte kus na kus in mijn haar en bleef maar zeggen: 'Het spijt me. Het spijt me. Het spijt me.'

Ik duwde mezelf een stukje van hem af, zodat ik zijn gezicht kon zien. De tranen liepen over zijn wangen, terwijl hij met zijn duimen mijn wangen streelde. 'Je bent het echt. O Hester, je bent het echt. Ik dacht dat ik je nooit meer zou zien! Het spijt me zo! Het spijt me zo dat ik je dit aan moest doen! Maar ik kon niet anders...'

Ik keek met vochtige ogen naar hem op. 'Ik had hetzelfde voor jou gedaan.'

'Dat weet ik, daarom kon ik je niets vertellen.'

'Ik weet nu alles.'

'Kun je het me ooit vergeven?' Ik had hem nog nooit zo kwetsbaar gezien. Zijn ogen en wangen waren nat van de tranen en zijn stem klonk breekbaar en zacht. *'Die brief schrijven was het moeilijkste wat ik ooit heb gedaan. Toen ik je eerder vanavond voor het huis zag staan scheelde het maar zo weinig of ik was naar buiten gerend om je in mijn armen te*

nemen. Om je te kussen en je nooit meer los te laten. Je zag er zo verloren uit... Ik hou zoveel van je...'

Ik legde een vinger tegen zijn lippen. 'Ik wás verloren. Omdat ik dacht dat je niet meer van me hield. Maar een deel van me heeft dat nooit willen accepteren denk ik. Onze liefde is sterker dan dit. Dus ja, natuurlijk vergeef ik je.' Ik duwde met mijn handen tegen zijn borst en voelde de angst, de frustratie en het oneindige verdriet van de afgelopen maanden door me heen razen. 'Maar Siem, hoe kon je nou denken dat dit de beste oplossing was? Hoe kon je nou denken dat ik gewoon verder zou kunnen leven als jij dood bent? Ik heb je toch verteld dat ik mezelf wel kan beschermen? Waarom moest je nou zo nodig voor held spelen? Waarom?'

Hij staarde me sprakeloos aan. 'Je houdt dus echt nog van me? Ondanks wat ik je heb aangedaan?'

Met een zucht liet ik mijn handen van zijn borst glijden en sloeg mijn armen om hem heen. 'Ik ben nooit gestopt met van je te houden, Siem. Nooit. Ik zou niet weten hoe ik dat moet doen.'

Hij glimlachte voorzichtig en drukte me tegen zich aan. 'Ik dacht dat ik gek werd toen ik besepte dat ik je voor altijd bij me had weggejaagd, dat ik je nooit meer zou zien. Ik ben blij dat ik een kans heb gekregen het recht te zetten, ook al is het in een droom. Wat er ook gebeurt, je mag nooit vergeten hoeveel ik van je hou.'

Ik besepte wat hij aan het doen was en keek hem streng aan. 'Waag het niet om het op te geven. Ik wil dat je vecht voor je leven. We komen je redden, dat beloof ik je.'

Zijn blik werd somber. 'En als ik niet wil dat je me redt? Ik wil niet dat je voor mij je leven op het spel zet.'

'Siem de Leeuw, hou eens op met de eeuwige held te spelen,' zei ik geïrriteerd. 'Jij bent degene die ik voor de rest van mijn leven wil en ik ga niet zitten wachten tot we je lichaam vinden ergens in één of andere vieze schuur. Ik kan echt niet zonder je, daar ben ik inmiddels wel achter. Dus alsjeblieft, hou vol en vecht tot we je vinden.' Smekend keek ik in zijn ogen.

Hij was een ogenblik stil, maar ademde toen hoorbaar uit en liet zijn

armen losjes om mijn heupen hangen. 'Ik zal er alles aan doen om het vol te houden. Voor jou. Voor ons. Maar je moet me beloven dat je voorzichtig bent. Je hebt geen idee met wie je te maken hebt.'

'En jij wel?'

'Min of meer.'

'Je kunt me zeker niet zeggen waar je gevangen wordt gehouden?'

Hij rilde toen ik daar over begon, maar probeerde het te verdoezelen door zijn armen nog steviger om me heen te slaan. 'Nee, dat kan ik niet. Ik was gedrogeerd en heb geen idee waar ze me naartoe hebben gebracht.'

'Hebben ze je pijn gedaan?' vroeg ik angstig.

Siem was even stil en wendde zijn gezicht af. 'Ik kan het aan,' antwoordde hij na een tijdje. 'Zolang ik aan jou denk kan ik het aan.'

'Ik wil niet dat ze je pijn doen.'

Hij streek een lok haar achter mijn oor. 'Nu ik weet dat we elkaar op deze manier weer kunnen zien, kan ik alles aan. Ik hoef alleen maar aan dit moment te denken.' Hij gaf nog een kus op mijn hoofd. Ik legde mijn hoofd tegen zijn borst en sloot mijn ogen. Ik ademde diep in, hield zijn hand stevig vast en dacht na. Ergens werd Siem vastgehouden en zelfs hij had geen idee waar dat was. Ik moest er op vertrouwen dat hij zou vechten, dat hij vol zou houden tot we hem vonden. We zouden dit overleven. Allebei.

'Praat met de professor, Hester. Dat is belangrijk. Hij kan je uitleggen wat er precies aan de hand is, want ik ben er vrij zeker van dat jullie de helft nog niet weten.'

'We hebben al een afspraak met hem.'

'Maar alsjeblieft, wees voorzichtig. Ze hebben overal ogen en oren, dat mag je nooit vergeten.'

Ik knikte en toen was het een tijdje stil, op onze ademhaling en het wilde kloppen van onze harten na. De barvrouw stond nog steeds met de theedoek in haar hand voor zich uit te staren en toen mijn ogen die van haar ontmoetten, gaf ze me een bemoedigende glimlach.

'Twan heeft een satelliet gehackt. Wist jij dat hij zoiets kon?'

Siem grinnikte. 'Het verbaast me niet. Heb je hem gesproken?'

'Ja. Je had Mirella moeten zien. Helemaal in het zwart en met een zwaard aan haar heup. Ik schrok me dood toen ze opeens in de tuin stond. Yvet noemt haar Catwoman.'

Siem draaide een paar lokken van mijn haar om zijn vrije hand. 'Ik kan er niet bij dat ik nooit iets aan haar gemerkt heb.'

'Ze heeft het goed verborgen weten te houden.'

Siem zuchtte. 'Beter dan ik. Misschien had ik dat berichtje toch wat serieuzer moeten nemen.'

'Siem, ze hebben je dossier gevonden. Al had je de afgelopen maanden alleen maar op de bank naar het plafond liggen staren, dan nog hadden ze je wel weten te vinden.'

'Dat heb ik ook gedaan.'

'Wat?'

'Naar het plafond staren. De hele tijd. Ik zag alleen maar jou.'

Een ogenblik lang kon ik hem alleen maar verbijsterd aankijken. Blijkbaar was ik niet de enige zombie geweest. Even wist ik niets te zeggen, maar toen knipperde ik met mijn ogen en schudde mijn hoofd. 'Als ik wakker word, gaan we verder met zoeken en Kasper inlichten. Hij weet nog van niets.'

Hij keek verrast op. 'Ben je in mijn huis?'

'Ik lig op dit moment in jouw bed te slapen.' Ik woelde door zijn haar. 'Hoe lang is het geleden dat je de lakens hebt gewassen?'

'Ik had andere dingen aan mijn hoofd. Wassen stond niet echt bovenaan mijn prioriteitenlijstje.' Hij glimlachte scheef. 'Lig je echt in mijn bed?'

'Ja. Wat is er met je kamer gebeurd? Zeg alsjeblieft dat je tenminste twee van die mannen knock-out hebt geslagen.'

Siems glimlach verdween. 'Daar kreeg ik de kans niet voor. Op het moment dat ze de deur intrapten, schoten ze een paar pijltjes in mijn nek en die dingen werken zo snel, dat ik bijna meteen tegen de vlakte ging.' Hij streek met zijn vingers over mijn wangen. 'Jouw gezicht was het laatste wat ik zag voordat alles zwart werd.'

‘Maar wie heeft je kamer dan zo verbouwd?’ Siem trok een wenkbrauw op. ‘Heb jij dat gedaan? Heb je zelf je hele kamer kort en klein geslagen?’

‘Ja... behoorlijk sneu hè? En ik was nog wel zo dol op die whiskyflessen.’

‘Die dingen zijn vervangbaar. Jij niet,’ fluisterde ik. ‘Als ik had geweten hoe je je voelde... we hadden echt niet door deze hel hoeven gaan.’

‘Ik heb gedaan wat ik dacht dat het beste was en dat spijt me zo, meer dan ik kan zeggen.’

Ik keek op en prentte zijn ogen opnieuw in mijn geheugen. Ik was bang geweest dat ik ze nooit meer zou zien, dat ik ze naarmate de tijd verstreek zou vergeten, maar nu wist ik dat ik dat nooit zou kunnen. ‘We gaan je vinden, Siem. Weet je echt helemaal niets over de mensen die je vasthouden?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Het enige wat ik kan zien als ze me uit mijn cel halen, zijn eindeloze rijen lampen in eindeloze tunnels. Alles lijkt op elkaar, alles ruikt naar dezelfde muffige grondlucht en de kerels die me bewaken praten niet met me. Dus nee, ik kan je niet meer vertellen dan dat.’ Hij pakte met zijn hand mijn kin vast en boorde zijn ogen in de mijne. ‘Praat met de professor, Hester. Hij heeft me alles verteld wat ik moest weten. Hij weet hoe het allemaal in elkaar steekt. Als er iemand is die je kan helpen, dan is hij het.’

Ik snoof minachtend. ‘Het heeft jou anders niet geholpen.’

‘Heb jij soms een beter idee? Wees nou niet zo koppig en praat met die man.’

‘Ik heb toch al gezegd dat ik dat ga doen? En nee, ik heb geen beter idee. Ik denk alleen dat hij ook niet weet wie het op ons gemunt hebben, anders had hij dat toch wel tegen je gezegd? Eerlijk gezegd lijkt het me nogal tijdsverspilling en vrij nutteloos om gewoon een beetje over DNA te praten, terwijl ik in die tijd ook naar zwarte busjes kan zoeken.’

Siem legde zijn handen op mijn schouders en schudde me zachtjes heen en weer. ‘Het is niet nutteloos, Hester, neem dat nou maar van me aan. Zodra je hoort wat hij te vertellen heeft, ben je blij dat je gegaan bent.’ Hij

trok zijn wenkbrauwen op. 'En weet je wel hoeveel zwarte busjes er alleen al in Woudsum rondrijden?'

Ik ademde hoorbaar uit en liet mijn armen langs mijn zij bungelen. 'Als het moet doe ik alles.'

Siem grinnikte zachtjes en sloeg zijn armen om mijn middel. 'Ik wil je niet kwijt, godin. Als jij naar zwarte busjes wilt zoeken, moet je dat doen. Zolang je je maar niet laat pakken. Beloof je dat, Hester? Beloof je dat je voorzichtig zult zijn?'

Ik knikte en drukte mijn vingertoppen in zijn rug. Langzaam gleed ik met mijn handen over zijn schouderbladen en snoof zijn geur op. Hij rook gelukkig niet naar bier en whisky, maar naar de Siem die ik zo goed kende. Natuurlijk zou ik voorzichtig doen, in ieder geval zolang dat nodig was. Stiekem hoopte ik dat ik ook ontvoerd werd, dat ik naar Siem gebracht zou worden en we samen de ontvoerders een kopje kleiner konden maken. Maar dat zou ik nooit tegen hem zeggen. Ik wilde hem niet nog meer reden geven om zich zorgen te maken.

Siem hield mijn blik vast, boog zich naar voren en drukte zijn lippen op die van mij. En ik wist niet hoe het mogelijk was, maar het duurde langer dan het ooit had geduurd in een droom. Vuur laaide op vanuit mijn binnenste, liet mijn bloed koken en verwarmde mijn hart. Ik voelde hoe de diepe kloof die zich daar had gevormd, gedicht werd, hoe het woeste ravijn veranderde in een veld vol madeliefjes en hoe de scherpe randen langzaam vervormden tot ze niets meer waren dan een heldere waterval vol kristallen schitteringen. Ik was van de hel in de hemel beland en terwijl ik van iedere seconde met Siem probeerde te genieten, kruiste ik mijn vingers en hoopte dat ik voor altijd in de hemel kon blijven.

3

Ik opende met tegenzin mijn ogen, maar ik wist dat ik er niets meer aan kon veranderen. Siems kussen plakte tegen mijn haar en mijn gezicht. Ik ging rechtop zitten en zag dat het kussen helemaal nat was. Blijkbaar had ik echt gehuild en niet alleen in de droom. En hoewel ik baalde dat de droom was afgelopen, voelde ik sinds lange tijd weer dat ik leefde. De breuklijn in mijn hart was gelijmd en mijn longen stroomden weer vol lucht.

Er scheen zonlicht door het raam naar binnen, waardoor ik me geschrokken afvroeg hoe laat het was. Ik pakte mijn telefoon van de grond en was opgelucht dat het nog maar negen uur 's ochtends was. Voor mijn gevoel had ik de hele dag liggen slapen. Ik schoof het kussen opzij en liet mezelf weer achterover vallen met mijn handen achter mijn hoofd.

Waarom waren de dromen weer begonnen? Waarom had de barvrouw besloten om me na al die tijd haar levensverhaal te vertellen? En waar werd Siem vastgehouden? Gelukkig had ik hem ervan weten te overtuigen om het niet op te geven. Dat gaf ons wat extra tijd om hem te vinden.

Met pijn in mijn hart dacht ik aan hoeveel ellende hij nog zou moeten doorstaan. Hopelijk was het genoeg voor hem om te denken aan de momenten die we samen hadden beleefd. Hopelijk kon hij zich mentaal zo afsluiten dat hij de pijn nauwelijks voelde.

Gapend rekte ik me uit, ging rechtop zitten en zette mijn voeten op de grond. Ik keek nog eens naar het natte kussen dat ik aan de kant had gegooid. Het was nog steeds raar. Ik vond het aan de ene kant ontzettend mooi dat ik Siem weer kon zien, maar aan de andere kant vond ik het